

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/115/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114011478
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3114011478.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému H. C., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr.zák. prejednal na verejnom zasadnutí dňa 17. mája 2016 odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín podané v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. júna 2015, sp. zn. 3T/105/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. júna 2015, sp. zn. 3T/105/2014 bol obžalovaný H. C. podľa § 285 písm. b/ Tr.por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. 1Pv 381/14, zo dňa 22.08.2014, pre skutok kvalifikovaný obžalobou ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že

hoci ako otec W. N., nar. XX.XX.XXXX a otec G. N., nar. XX.XX.XXXX je povinný v zmysle § 62 a násl. Zákona o rodine, ako aj rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 24C/118/2007 zo dňa 28.03.2008, právoplatného dňa 27.05.2008, rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 34P/107/2013 zo dňa 11.12.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 4CoP/11/2014 zo dňa 15.05.2014 prispievať na výživu svojej dcéry W. sumou 232,36 Eur mesačne a na výživu svojej dcéry G. sumou 199,16,- Eur s účinnosťou od 27.05.2008 vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky V. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. č. XXX, pričom si svoju vyživovaciu povinnosť riadne neplní a za obdobie od marca 2013 doteraz, vrátane mesiaca október 2014 mu vznikol dlh na výživnom na dcéru W. vo výške najmenej 4.647,20 Eur a na dcéru G. vo výške 3.983,20,- Eur, kde za uvedené obdobie nebol evidovaný na príslušnom Úrade práce ako nezamestnaný a nepoberal žiadne dávky ani príspevky,

pretože skutok nie je trestným činom.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej 15- dňovej lehote včas podaným odvolaním napadol prokurátor v neprospech obžalovaného. V písomnom odôvodnení odvolania namietal nesprávnosť výroku o oslobodení obžalovaného, t. j. výroky o vine a treste. Poukazoval na to, že podľa jeho názoru skutok kladený obžalovanému za vinu sa stal, tento je trestným činom - prečinom zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák. a skutok spáchal obžalovaný H. C., ktorý aj sám priznal, že po zrážkach vykonaných z jeho mzdy mu na živobytie zostala suma približne 260 Eur, ktorá by mala byť v súčasnej dobe už vyššia o približne 60 Eur, keďže podľa vyjadrenia obžalovaného má v novej práci o takúto čiastku zvýšenú mzdu. Z judikatúry súdov pritom vyplýva, že ak bol na majetok toho, kto je povinný platiť, vyhlásený konkurz, trvá i naďalej jeho vyživovacia povinnosť napriek tomu, že za úpadcu platí výživné spravidla správca konkurznej podstaty, a to z majetku, ktorý je v konkurznej podstate. Pokiaľ však takýto úpadca vie, že za neho správca konkurznej podstaty neplatí výživné a ak úpadcovi bola ponechaná tá časť mzdy (platu), ktorá inak patrí

do konkurznej podstaty a z ktorej má možnosť platiť výživné, je povinný tak urobiť. Ak úpadca neplatí sám výživné za tejto situácie, môže spáchať trestný čin zanedbania povinnej výživy. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný H. C. disponoval a disponuje aj v súčasnej dobe s finančnými prostriedkami v celkovej výške tesne pod úrovňou minimálnej mzdy za rok 2014 a teda ak mal vedomosť o tom, že správca konkurznej podstaty výživné na jeho deti neplatil, mohol prispievať na výživné aspoň v rámci svojich možností a schopností, teda sumou zodpovedajúcou 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepĺnoleté dieťa alebo nezaopatrené dieťa podľa osobitného právneho predpisu. Vyhlásením samotného konkurzu s prihladnutím na skutočnosť, že obžalovaný mal vedomosť o tom, že sa výživné na jeho dve deti neplní, nie je možné obžalovaného zbaviť viny, nakoľko jeho povinnosť trvá aj naďalej a jeho finančné možnosti sú aj napriek uvedeným zrážkam na takej úrovni, aby mohol aspoň v minimálnej zákonom stanovenej výške bežné výživné hradiť, čo však neurobil. Navrhol preto, aby odvolací krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu s tým, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný H. C. v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora prostredníctvom obhajcu uviedol, že u neho v žiadnom prípade nebola naplnená subjektívna stránka prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák., pretože on predovšetkým nemal vedomosť o tom, že správca konkurznej podstaty za neho výživné neplatil a dozvedel sa to až z jeho písomného vyjadrenia zo dňa 9. septembra 2014, pričom obžaloba bola podaná pre skutok, ktorý sa mal stať od marca 2013 do mája 2014. Prokurátor v dôvodoch svojho odvolania tiež celkom nesprávne interpretuje právny názor, z ktorého vyplýva, že pokiaľ úpadca vie, že za neho správca neplatí výživné a pokiaľ úpadcovi bola ponechaná tá časť mzdy, ktorá inak patrí do konkurznej podstaty a z ktorej má možnosť platiť výživné, tak je povinný tak urobiť. V tejto veci však bolo preukázané, že jemu ako obžalovanému boli vykonávané v prospech správcu zrážky zo mzdy v maximálnej možnej výške a preto v zmysle platných právnych predpisov tú časť mzdy, ktorá bola obžalovanému ako úpadcovi ponechaná, rozhodne nemožno považovať za takú časť mzdy, ktorá patrí do konkurznej podstaty. To, akú časť mzdy nemožno postihnúť súdnym výkonom rozhodnutia vyplýva z ustanovení § 276 a nasl. O.s.p. a to akú časť mzdy nemožno postihnúť exekúciou vyplýva z ustanovení § 66 a nasl. Zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov. Z oboch uvedených právnych predpisov zároveň vyplýva, že spôsob výpočtu základnej sumy, ktorá sa nesmie zraziť z mesačnej mzdy, alebo z iných príjmov, ustanoví nariadením Vláda Slovenskej republiky, pričom táto tak urobila svojim nariadením č. 268/2006 Z.z.. Keďže jemu boli vykonávané zrážky zo mzdy v maximálnej možnej výške v súlade s citovanými právnymi predpismi, tak časť mzdy, ktorá mu po vykonaní týchto zrážok v prospech správcu zostala, rozhodne nepatrí do konkurznej podstaty, ako to nesprávne uviedol prokurátor vo svojom odvolaní. Takúto časť mzdy potom však zároveň nemožno považovať za sumu, z ktorej mal on možnosť platiť výživné ani s ohľadom na jeho základné nevyhnutné životné náklady potrebné na prežitie, ktoré si musel z takejto minimálnej sumy uhradiť. Prokurátor v podanom odvolaní navyš vôbec neprihliadol na skutočnosti vyplývajúce z výpovede svedkyne Mgr. D. R. na hlavnom pojednávaní, ktorá vypovedala, že výživné na maloletú G. C. bolo už plne uhradené a vo vzťahu k W. C. prebieha doposiaľ súdne konanie vo veci návrhu na zníženie výživného, ktoré v jeho vyplatení zatiaľ bráni. Na podklade všetkých uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade odvolania prokurátora, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí vykonanom dňa 17. mája 2016 preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby (o vine a treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ uvedenou v § 2 ods. 4 Tr. por. vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, podľa ktorých zažalovaný skutok sa síce stal, ale nie je trestným činom. Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o

oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne poukázal na to, že vyhlásením konkurzu na majetok obžalovaného ako úpadcu a to s účinkami od 28.decembra 2012 obžalovanému síce povinnosť platiť výživné nezanikla, nakoľko však od uvedeného dátumu správu majetku obžalovaného podliehajúceho konkurzu vykonával správca, ktorý obžalovanému v súlade s právnymi predpismi vykonával u zamestnávateľa zrážky zo mzdy v maximálnej možnej výške a pritom pohľadávky na výživnom sú podľa Zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii uspokojované až po uspokojení pohľadávok proti podstate skoršieho poradia a to až vo štvrtom poradí, obžalovaný H. C. žiadny ďalší majetok, ktorý by bol zahrnutý do súpisu majetku jeho podstát nemal, nebolo možné dospieť k jednoznačnému záveru o naplnení subjektívnej stránky trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák., prípadne iného trestného činu. Obžalovaný H. C. v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora pritom tiež správne poukázal na to, že v rozhodujúcom období ani nemal vedomosť o tom, že správca za neho výživné neplatil, keď pritom jemu boli v súlade s citovanými právnymi predpismi vykonávané zrážky zo mzdy v maximálnej možnej výške.

Okresný súd preto aj podľa názoru krajského súdu vzhľadom na vyššie uvedené správne skutkové zistenia a právne závery rozhodol v súlade so zákonom, keď obžalovaného H. C. oslobodil spod obžaloby podľa ustanovenia § 285 písm. b/ Tr. por.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými súd prvého stupňa rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním námietok prednesených už pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vyporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátor navrhol vyhodnotiť inak, než ako to urobil súd prvého stupňa. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie, podľa ktorého konanie obžalovaného uvedené vo výroku napadnutého rozsudku nie je trestným činom, je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na už uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky prokurátora za dôvodné a jeho odvolanie preto podľa § 319 Tr.por. zamietol.

K námietkam splnomocnenca W. N. a mal. G. N. krajský súd poukazuje na to, že ani jedna z dcér obžalovaného nemala v trestnom konaní postavenie poškodeného v zmysle § 46 a nasl. Tr. por. (preto ani jedna z nich nebola s nárokom na náhradu škody podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázaná na občianske súdne konanie). V konaní o trestnom čine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. nezaplatenie výživného nie je totiž dlhom zo škody spôsobenej trestným činom, ale nesplnením povinnosti vyplývajúcej zo Zákona o rodine, ktorej zavinené porušenie je samo osebe trestným činom. Z toho vyplýva, že osoba, vo vzťahu ku ktorej bolo treba výživné plniť nemá v trestnom konaní postavenie poškodeného v zmysle § 46 a nasl. Tr. por..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.